

Suomen teologinen instituutti
Jukka Norvanto 19.9.2007

Luentosarja Ilmestyskirjasta

Kristityn voitto

Mitä sinulle tuo mieleen puhe voitosta? Milloin jonkun voidaan sanoa voittaneen jotakin?

Ehkäpä joku ajattelee veikkausvoittoa, jolloin voitto on kiinni pelkästään tuurista. Toinen ajattelee Kimi Räikköstä, Tero Pitkämäkeä tai vaikka Hyvinkään Tahkoa. Silloin mielessä on se, että voittoon tarvitaan paljon harjoittelua ja myös luontaisia lahjoja, ja ehkä hieman onneakin. Joku voi vielä ajatella, että voittoa myös toisenlaisessa yhteydessä. Mielessä voi olla vaikea lähimmäinen, jonka kanssa pitäisi selvittää hankala asia. Hän on voinut pohtia päiväkausia, miten asian voisi parhaiten hoitaa, mutta lopulta on tullut siihen tulokseen, että on vain tartuttava härkää sarvista ja otettava asia esille. Ja silloin kun niin on tapahtunut, asianomainen voi sanoa voittaneensa itsensä.

Kävisikö joku näistä näkökulmista ohjenuoraksi, kun Ilmestyskirjan äärellä pohditaan kristityn voittoa?

Ensinnäkin selvää on, ettei Ilmestyskirjassa puhuta veikkausvoiton tapaisesta onnenkantamoisesta. Tuurilla ei ole sen voiton kanssa mitään tekemistä. Mutta kun puhutaan voitosta, johon kuuluu vastoinkäymisten voittamista, vastustajien kohtaamista ja myös oman itsensä voittamista, niin silloin aletaan olla jo lähellä niitä tunnelmia, joita Ilmestyskirjastakin nousee vastaan.

Ajatus voitosta ei ole Ilmestyskirjaa lukevalle myöskään mitenkään kaukaa haettu tema. Asia tulee useaan kertaan vastaan kirjan toisessa ja kolmannessa luvussa. Niinpä Ilm. 2:7:ssa ovat Efesoksen seurakunnalle suunnatut sanat: **”Jolla on korvat, se kuulkoon, mitä Henki sanoo seurakunnille. Sen, joka voittaa, minä annan syödä elämän puusta, joka on Jumalan puutarhassa.”**

Puhe kuulevista korvista muistuttaa meitä siitä, etteivät suinkaan kaikki, jotka kuulevat äänen kuitenkaan kuule itse sanomaa. Jeesus käytti tätä ilmausta herättääkseen nukkuvia korvia. Evankeliumikirjoissa hän vastaavaa ilmaisua usein. Ei ole lainkaan itsestään selvää, että kaikki, jolla on korvat kuulisivat, mitä Herra Jeesus tahtoo sanoa meille. Me tarvitsemme siis kuulevia korvia. Se tarkoittaa, että meidän ei tule vain tiedollisella tasolla käsitellä kuulemaamme, vaan sen tulee näkyä myös toimissamme. Lopultakin se sana, joka saa meidät liikkeelle ja myös luopumaan omasta mukavuudestamme lähimmäistemme hyväksi, on kuultua sanaa.

Sanat: ”kuulkoon, mitä Henki sanoo seurakunnille” muistuttaa siitä, että Henki eli Pyhä Henki on edelleenkin seurakunnan opettaja. Hänen tehtävänä on kirkastaa meille Kristusta. Siellä, missä Jeesusta Kristusta korotetaan ja häneen uskotaan, Pyhä Henki on läsnä.

Kirje päättyy paratiisinäkymään: ”Sen, joka voittaa, minä annan syödä elämän puusta, joka on Jumalan puutarhassa.” Ilmestyskirjan lopulla Jumalan puutarhaa kuvataan tarkemmin, mutta jo nyt siihen viitataan lopullisen pelastuksen paikkana.

Voittajaksi kutsutaan sitä, joka pääsee perille. Ja kuitenkin me voimme voittaa vain Karitsan veren turvin. Voittaja on siis se, joka tunnustaa joutuneensa tappiolle taistelussa omaa syntiään ja perusturmelustaan vastaan, ja on suostunut Kristuksen pelastamaksi.

Voittaja saa myös syödä ”elämän puusta.” Muistat ehkä, että aivan Raamatun alkusivuilla ihmisiä estettiin syömästä elämän puusta sen jälkeen kun he olivat suostuneet käärmeen eli Paholaisen houkutukseen. Niinpä 1 Moos 3:22–24:ssa kerrotaankin: ”Niin Herra Jumala ajoi ihmisen pois Eedenin puutarhasta ja pani hänet viljelemään maata, josta hänet oli tehty. Hän karkotti ihmisen ja asetti Eedenin puutarhan itäpuolelle kerubit ja salamoivan, leimuavan miekan vartioimaan elämän puulle vievää tietä.” Kristuksen ansion tähden tämä ”pääsy kielletty” -kyltti poistetaan, ja jokaisella häneen uskovalla on etuoikeus syödä elämän puusta.

Muissakin viesteissä viitataan voittoon eli lopulliseen pelastukseen, tosin erilaisia kuvia käyttäen. Ensimmäiseksi saimme nähdä ihmisen saavan jälleen vapaasti syödä elämän puusta, jonka luo synnin myötä tullut kirous esti ihmistä pääsemästä. Näin viesti Efesoksen seurakunnan enkelille ja hänen myötään koko seurakunnalle on paljastanut meille hyvin kouriintuntuvalla tavalla, mikä odottaa ihmistä, joka pitää kiinni Kristuksesta kaikkien kiusaustenkin keskellä. Kristus todella tuo elämän.

Huomaa, että Jeesus sanoo elämän puusta, että se *on* – siis on parastaikaa - Jumalan puutarhassa. Saman viestin Jeesus välitti myös vierellään riippuvalle ristiinnaulitulle Luuk 23:43:ssa: ”Totisesti: jo tänään olet minun kanssani paratiisissa.” Paratiisi on jo nyt todellisuutta, vaikka kristitty toisaalta vasta odottaa sinne pääsyä.

Seuraavan viittauksen voittoon voi lukea viestistä Smyrnan seurakunnalle, Ilm. 2:10:ssa: **”Älä yhtään pelkää sitä, mitä joudut kärsimään. Saatana on sulkeva muutamia teistä vankeuteen, jotta teitä koeteltaisiin, ja te joudutte ahdinkoon kymmeneksi päiväksi. Ole uskollinen kuolemaan asti, niin minä annan sinulle voitonseppeleeksi elämän.”**

Jeesus kehottaa Smyrnan seurakuntaa olemaan ”uskollinen kuolemaan asti” niin se saa ”voitonseppeleeksi elämän”. Uskollisia kuolemaan asti nämä ihmiset myös olivat. Osa heistä kärsi marttyyrikuoleman Jeesuksen tähden. Jeesus puhuu uskoville, jotka asuivat Smyrnassa eli kaupungissa, jota kutsuttiin Joonian kruunuksi tai niin kuin myös voitaisiin sanoa seppeleeksi. Seppeleellä tarkoitettiin samanlaista koristetta, jonka juoksija sai päähänsä kilpailun voitettuaan. Se oli siis eräänlainen kruunu. Näin kruunukaupungin kristityt saivat päähänsä voittajan perille päässeen kruunun. Jeesus lupasi heille elämän, ja niin kuin aluksi kerroinkin Smyrnan seurakunta on säilynyt elossa omaan aikaamme asti.

Vastaavan viestin saa myös Pergamonin seurakunta Ilm. 2:17:ssa: **”Jolla on korvat, se kuulkoon, mitä Henki sanoo seurakunnille. Sille, joka voittaa, minä annan kätkeyttä mannaa ja valkoisen kiven, ja siihen kiveen on kirjoitettu uusi nimi, jota ei tunne kukaan muu kuin sen nimen saaja.”**

Sanat ”sille, joka voittaa” on aidon kristityn määritelmä. Kristitty voittaa Karitsan veren kautta ja ansiosta. Kristitty ei ole voittaja omien ominaisuuksiensa ansiosta, vaan siksi, että Kristus Jeesus on kuolemallaan ja ylösnousemuksellaan hankkinut hänelle voiton. Se hankki Kristus, emme me.

”Kätkeyttä manna” puhuu Kristuksen persoonasta ja kuolemasta niin kuin meille on ilmoitettu Jumalan sanassa. Jeesus sanoi, että hän itse on leipä, joka on tullut taivaasta (Joh 6:32–35:ssa). Uskovan tulee ruokkia itseään Kristuksella – se on hengellisen kasvun perusedellytys. Toisaalta

Kristus on vielä tässä vaiheessa piilossa myös meidän katseiltamme. Siksi hän pysyy vielä salattuna mannana. Myöskään tässä maailmassa häntä ei tunneta eikä ymmärretä.

Jeesus lupaa antaa omilleen myös ”valkoisen kiven”, johon on ”kirjoitettu uusi nimi, jota ei tunne kukaan muu kuin sen nimien saaja.” Tätä symbolia ei ole aivan helppoa ymmärtää. Voi olla, että Jeesus ajatteli tässä antiikin Kreikassa tuomioistuimissa käytettyjä pieniä kiviä, jota valamiehistö käytti äänestettäessä. Kreikan kielen kiveä tarkoittava sana *psefon* merkitsee myös ääntä. Jos valamies valitsi valkoisen kiven, se merkitsi ääntä vapauttamisen puolesta.

Tämä tulkinta valkean kiven merkityksestä on ainakin siinä mielessä sopiva, että Raamatun mukaan Jeesus istuu myös viimeisellä tuomiolla tuomaristuimella. Niinpä, jos ja kun hän silloin antaa valkean kiven eteensä tuodulle, se merkitsee vapauttavaa tuomiota eli syyttömäksi julistamista, ja se puolestaan merkitsee ikuisesta elämästä hänen yhteydessään.

Kiveen on kirjoitettu myös uusi nimi, jonka vain sen nimen saaja tuntee. Puhe uudesta nimestä ei välttämättä hetkauta meitä mitenkään erityisesti, mutta se johtuu vain siitä, että me emme ole tottuneet puhumaan ja ajattelemaan nimestä samaan tapaan kuin Raamatun ajan ihmiset. Raamatussa nimi kertoo siitä, millainen nimen kantaja on. Nimi siis paljastaa, millainen ihminen on kysymyksessä.

Herra Jeesus itse antaa ihmiselle vapauttamista kuvaavan valkean kiven. Siihen on kirjoitettu nimi, jonka Jeesus katsoo kuvaavan meitä parhaiten. Se tarkoittaa, että voittaja eli perille päässyt saa tietää jotakin sellaista itsestään, joka on tähän saakka ollut häneltä itseltäänkin salassa. Ajattelen, että se on jotakin sellaista, jollaisena Jeesus jo nyt näkee omansa ja jota päämäärää kohti hän johdattaa meitä antamalla meidän kohdata asioita, joita emme kykene vielä tässä vaiheessa ymmärtämään. Me emme näe päämäärää, jota kohti meitä viedään, mutta Jeesus tietää sen. Ainakin minua sen ajattelemisen sekä huikaisee että lohduttaa suunnattomasti. Kerran Jeesus itse paljastaa minulle, miksi hän on juuri minua vienyt eteenpäin niin kuin on vienyt.

Uskon siis, että jokaisessa kivessä se on eri nimi, koska me jokainen olemme erilaisia. Siksi itse kutakin perille pääsevää Jeesus ohjaa juuri tälle sopivalla, itse kutakin varten räätälöidyllä tavalla.

Myöskään Tyatiran seurakunta ei tee poikkeusta voitosta puhuttaessa. Niinpä voimmekin lukea Ilm. 2:26–27:sta: **”Sille, joka voittaa, sille, joka loppuun asti noudattaa minun tahtoni, minä annan vallan hallita kansoja. Hän paimentaa niitä rautaisella sauvalla, lyö pirstoiksi kuin saviastioita.”**

Näillä sanoilla Jeesus korostaa, ettei pelastumiseen riitä se, että on joskus uskonut Kristukseen. Usko joutuu myös koetteille. Siksi olennaista on noudattaa Jumalan tahtoa myös niin aikoina, jolloin usko joutuu erityisen kovalle koetukselle. Kilpailussa ei voi voittaa, jollei kuljeta maaliin asti. Siksi Jeesus puhuu tahtonsa noudattamisesta loppuun asti.

Jeesus kertoi voittajan saavan hallita kansoja. Myös Paavali puhui samasta asiasta 1 Kor 6:2–3:ssa: ”Ettekö tiedä, että pyhät tulevat kerran olemaan maailman tuomareina? Jos te saatte tuomita maailmaa, ettekö muka kelpaa tuomareiksi vähäpätöisissä asioissa? Ettekö tiedä, että me tulemme tuomitsemaan enkeleitäkin - kuinka emme sitten voisi ratkaista tämän elämän asioita?” Puhuessaan vallasta hallita kansoja ja saviastioista Jeesus lainaa messiaanista Psalmia kaksi, jossa sanotaan: ”Pyydä minulta, niin saat kansat perinnöksesi, ja maan ääriin ulottuu sinun valtasi. Sinä alistat kansat rautaisella valtikalla, murrat ne kuin saviastiat” (Ps 2:8–9).

Messias siis hallitsee kerran kaikkia kansoja. Ja koska kristitty on liitetty Kristukseen, hän hallitsee yhdessä Kristuksen kanssa. Siitä syystä myös Pietari voi kutsua kristittyjä kuninkaalliseksi papistoksi (1 Piet 2:9). Sehän tarkoittaa pappeja, jotka ovat tulleet osallisiksi kuninkaallisesta vallasta. Kaikki nämä ilmaisut hallitsemisesta kertovat siis siitä voitosta, josta Jeesukseen Kristukseen uskovat ihmiset tulevat osallisiksi.

Sardeksen seurakunnalle puhe voitosta muotoillaan seuraavasti Ilm. 3:5:ssa: **”Se, joka voittaa, saa ylleen valkeat vaatteet, enkä minä pyyhi hänen nimeään elämän kirjasta, vaan tunnustan hänet omakseni Isäni ja hänen enkeliensä edessä.”**

Tähän voittoon ei kukaan yllä omien voimiensa avulla, vaan yksin Kristuksen tähden tai niin kuin asiaa perinteisesti on kristikunnassa ilmaistu: Kristuksen veren voimalla. Perille kirkkauteen ei kukaan pääse siis esimerkiksi oman älynä, kyvykkyytensä tai ahkeruutensa avulla. Yksin usko Kristukseen tuo pelastuksen, ja se on toki nöyryyttävää meille. Siihen perustuvatkin monet harhaopit, jotka korostavat ihmisen omaa pystyvyyttä. Siksi perille pääsyssä on kysymys myös voitosta. Taistelua käydäänkin ennen muuta omaa itseä ja siitä nousevaa jumalanvastaisuutta vastaan. Valkeat vaatteet ovatkin kuvaa Kristuksen lahjoittamasta ns. vieraasta vanhurskaudesta. Toisin sanoen ihmisen oma vanhurskaus ei auta.

Jeesus lupasi myös olla pyyhkimättä hänessä pysyvän ihmisen nimeä pois elämän kirjasta. Sen sijaan hän lupaa tunnustaa hänet omakseen Isän ja enkeleiden edessä.

Mutta mikä mahtaa olla elämän kirja? Ensinnäkin on hyvä tietää, että elämän kirjasta puhutaan Ilmestyskirjassa peräti seitsemän kertaa. Siltä varalta, että tahdot kirjoittaa jakeet ylös luettelen ne seuraavaksi. Edellä lukemani kohdan lisäksi elämän kirja mainitaan seuraavissa kirjan jakeissa: 13:8, 17:8, 20:12, 20:15, 21:27 ja 22:19. Tosin viimeksi mainittuun kohtaan on tehtävä sen varaus, että siinä jakeessa on eroja eri käsikirjoitusten välillä. Niinpä sen enempää vuoden 1938 kuin 1992 suomennoksissakaan ei puhuta tässä yhteydessä elämän kirjasta vaan elämän puusta. Sen sijaan englantilaisessa kuningas Jaakon käännöksessä puhutaan tässäkin yhteydessä elämän kirjasta.

Elämän kirja ei ole kuitenkaan yksistään Ilmestyskirjaan kuuluvaa puhetta, vaan siihen viitataan jo VT:ssa. Niinpä 2 Moos 32:32–33:sta voi lukea keskustelusta Mooseksen ja Jumalan välillä, jonka kansaansa puolustava Mooses aloittaa: ”’Anna anteeksi heidän syntinsä. Mutta jos et anna, niin pyyhi minun nimeni kirjastasi.’ Silloin Herra sanoi Moosekselle: ’Minä pyyhin kirjastani kaikkien niiden nimet, jotka tekevät syntiä minua vastaan.’”

Tässä Mooseksen kirjan kohdassa ei tosin käytetty ilmaisua elämän kirja, mutta siihen selvästikin viitattiin. Sen sijaan Ps 69:29:ssa kirja mainitaan nimeltä: ”Pyyhittäköön heidät pois elämän kirjasta, älköön heidän nimeään merkittäkö vanhurskaiden joukkoon.” Vielä Dan 12:1:ssa puhutaan aivan ilmeisesti myös elämän kirjasta, johon tosin viitataan vain puhumalla kirjasta: ”Silloin astuu esiin Mikael, suuri enkeliruhtinas, joka seisoo kansasi suojana. Ja tulee ahdistuksen aika, jonka kaltaista ei ole ollut siitä alkaen, kun kansoja on ollut, aina tuohon aikaan saakka. Mutta sinun kansasi pelastuu, pelastuu jokainen, jonka nimi on kirjoitettu kirjaan.”

Elämän kirjaan on siis kirjoitettu niiden ihmisten nimet, jotka uskovat Jeesukseen Kristukseen ja on siis merkitty vanhurskaiden joukkoon, niin kuin Ps 69:ssa kerrotaan. Sellainen ajatus tuntuu lohdullisesta. Olihan jo juutalaisessa ja myös kreikkalaisessa yhteiskunnassa tapana kirjoittaa elossa olevien kansalaisten nimet väkiluetteloihin. Ihmisen kuollessa nimi voitiin poistaa.

Nyt Jeesus kertoo samasta mahdollisuudesta. Kun ihminen uskoo Jeesukseen Kristukseen, hänen nimensä on elossa olevien eli elämän kirjassa. Mutta jos hän kuitenkin luopuu Kristuksesta, hänestä tulee hengellisesti kuollut ja silloin hänen nimensäkään ei voi tietenkään enää olla elävien kirjoissa. Jeesus oli sanonut Sardeksen seurakunnalle ensimmäiseksi: ”Minä tiedän sinun tekosi. Sinä olet elävien kirjoissa, mutta sinä olet kuollut.” Oli selvää, ettei elävien kirjoissa voida pitää kuollutta. Siksi nimi pitäisi poistaa luettelosta, jos seurakunta myös jäisi kuolleeseen tilaan.

Myöhemmästä kirkkohistoriasta tiedämme, että Sardeksen seurakunnassa Jeesuksen sanat oli ainakin jossakin määrin otettu vakavasti. Sieltä oli näet kotoisin piispa Meliton Sardeslainen, joka toisen vuosisadan loppupuolella puolusti voimakkaasti kirjoituksillaan kristinuskoa. Hänen kirjoituksistaan on säilynyt omaan aikaamme mm. hänen puhutteleva, runomuotoinen, pääsiäissaarnansa, joka on myös suomennettu. Siitä kirjoituksesta voi nähdä myös liittymäkohtia Jeesuksen Sardeksen seurakunnalle lähettämään viestiin.

Järjestyksessään kuudes seurakunnista oli Filadelfia, joka sai kuulla viittauksen voittoon peräti kahdesti Ilm. 3:10b-12:ssa: **”Minä puolestani tarkoin varjelen sinua ja pelastan sinut siitä koetuksen hetkestä, joka kohtaa koko maailman ja panee koettelelle maan asukkaat Minä tulen pian. Pidä kiinni siitä mitä sinulla on, ettei kukaan vie voitonseppeletsi. Siitä, joka voittaa, minä teen pylvään Jumalani temppeliin, eikä hän joudu milloinkaan lähtemään sieltä. Minä kirjoitan häneen Jumalani nimen ja Jumalani kaupungin nimen, uuden Jerusalemin, joka laskeutuu taivaasta Jumalani luota, ja oman uuden nimeni.”**

Jeesus tarkoittaa koetuksen hetkellä, joka kohtaa koko maailmaa, viimeistä tuomiota. Hän puhuu siis lopullisesta pelastuksesta. Uskollisesti Jeesuksen sanaan turvautuneet säästyvät kadotuksen kauhuilta. He saavat voitonseppeleen ja paikan Jumalan ihanassa temppelissä, josta heitä ei milloinkaan ajeta pois.

Katsomme vielä tarkemmin joitakin yksityiskohtia siitä, mitä Jeesus sanoo. Hän puhuu voitonseppeleestä, jollaisella tuon ajan olympialaisten voittajat kruunattiin. Samaa kuvaa Jeesus käytti myös Smyrnan seurakunnalle puhuessaan. Sekin saisi voitonseppeleeksi elämän.

Jeesus sanoi myös tekevänsä Filadelfian seurakunnasta pylvään Jumalan temppeliin. Puhe voi olla viittaus maanjäristyksiin, joista kaupunki oli usein kärsinyt. Sellaisten jälkeen talot olivat usein romahtaneet, mutta yksittäisiä pylväitä oli voinut jäädä pystyyn. Ehkäpä se näky ja puhe koetuksista kertoivat juuri Filadelfian kristityille erityisen voimakkaasti Jumalan loppuun asti ulottuvasta huolenpidosta. Filadelfian kristityt olivat kuin kaikki järjestykset eli koetukset kestäviä pylväitä. Siksi he pääsisivät kerran myös perille, eikä siellä enää mikään järkyttäisi heidän rauhaansa ja iloaan.

Jeesus sanoi myös kirjoittavansa perille päässeeseen Jumalan seurakuntaan kolme eri nimeä: Jumalan nimen, uuden Jerusalemin nimen ja oman uuden nimensä. Mekin tiedämme, että kun ihminen vaikkapa kirjoittaa kirjansa etulehdelle nimensä, se on merkinä siitä, että kirja kuuluu hänelle. Nimi kertoo siis omistajasta. Jeesus siis lupaa tällä erikoisella ilmaisullaan, että ne, jotka pitävät kiinni hänen sanastaan kuuluvat niin Isälle Jumalalle, uuteen Jerusalemiin kuin hänellekin. Uutta Jerusalemiä ei ole myöskään rakennettu ihmiskäsin, vaan se laskeutuu taivaasta ja on siis Jumalan tekemä. Siksi siinä ei ole myöskään mitään virhettä.

Siinä vaiheessa kun tutkimme Pergamonin seurakunnalle osoitettua viestiä, puhuttiin myös nimestä, jonka Jeesus kirjoittaa valkoiseen kiveen ja jota nimeä ei tiedä kukaan muu kuin sen saaja. Siinä yhteydessä totesin, että nimi kertoo siitä, millainen nimen haltija on. Niinpä, kun Jeesus nyt sanoo

kirjoittavansa perille päässeeseen seurakuntaan oman uuden nimensä, se kertoo siitä, että pelastuneet ihmiset alkavat oppia hänestä jotakin aivan uutta. Aivan ilmeisestikään sellaisen oppiminen ei ole ollut mahdollista vielä tämän nykyisen elämän aikana, jota synty on kaikin tavoin vääristänyt.

Kun Jeesus vaelsi Galilean, Juudan ja Samarian seuduilla, ihmiset näkivät hänessä lähinnä vain halvan ulkoisen olemuksen ja monenlaiset kärsimyksen merkit. Kirkkaudessa hänen valta-asemansa on nähtävillä aivan uudella tavalla, jota me täällä maan päällä voimme vain heikosti aavistella. Siellä häntä katsellessamme voimme vain ihmetellä hänen rakkauttaan, kun tajuaamme, mistä kaikesta hän luopui voidakseen tulla sinun ja minun, meidän Vapahtajaksemme.

Myös huonomaineiselle Laodikealle puhutaan voitosta kaksi kertaa. Jeesus sanoo Ilm. 3:21:ssa, mitä voittajalle tapahtuu: **”Sen, joka voittaa, minä annan istua kanssani valtaistuimellani, niin kuin minäkin olen voittoni jälkeen asettunut Isäni kanssa hänen valtaistuimelleen.”**

Kristukseen uskova tulee osalliseksi myös Kristuksen voitosta. Siksi useammassakin raamatunkohdassa puhutaan siitä, että kristityt saavat hallita yhdessä Kristuksen kanssa. Kristus on voittanut kuoleman ja synnin vallan. Siksi kristitty saa kohdata luottavaisesti myös viimeisen päivänsä tässä elämässä. Silloin usko vaihtuu näkemiseksi.

Näin Jeesus muistutti jokaista Ilmestyskirjan 7 seurakuntaa voitosta. Jokaisesta maininnasta kävi myös ilmi, mitä voitolla tarkoitetaan. Se tarkoittaa lopullista pelastusta, taivaaseen pääsyä. Siksi Ilmestyskirjan lopulla meidänkin silmiemme eteen kuvataan lopullisen pelastuksen merkinä taivaasta laskeutuva, juhlapukuinen uusi Jerusalem. Sen asukkaat saavat aina olla Herran Jeesuksen luona. Heidän silmistään Jumala on pyyhkinyt pois kyyneleet. Kaikki ahdistuksen aiheet, syntiä ja kuolemaa myöten ovat kadonneet.

Katsomme vielä yhtä voitosta kertovaa kohtaa **Ilm. 12:7–12:sta**: **”Taivaassa syttyi sota. Mikael ja hänen enkelinsä kävivät taisteluun lohikäärmettä vastaan. Lohikäärme enkeleinen teki vastarintaa mutta kärsi tappion, eikä sille ja sen joukolle ollut enää sijaa taivaassa. Tuo suuri lohikäärme, tuo muinaisaikojen käärme, jota kutsutaan Paholaiseksi ja Saatanaksi, tuo koko ihmiskunnan eksyttävä, syöstiin maan päälle, ja samoin syöstiin alas sen enkelit. Minä kuulin, kuinka taivaassa sanottiin kovalla äänellä: - Nyt on pelastus tullut, meidän Jumalallamme on kuninkuus ja mahti ja hänen Voidellullaan valta. Nyt on Syyttäjä syösty alas, tuo, joka meidän Jumalamme edessä syytti veljiämme päivin ja öin. He voittivat hänet, Karitsan veri ja heidän todistuksensa toivat heille voiton. He eivät säästäneet henkeään vaan olivat valmiit kuolemaankin. Iloitkaa siis, taivaat ja te taivaiden asukkaat! Mutta voi maata ja merta - Saatana on laskeutunut teidän luoksenne! Se on raivon vallassa, sillä se tietää, että sen aika on lyhyt.”**

Jaksossa sanottiin: ”He voittivat hänet, Karitsan veri ja heidän todistuksensa toivat heille voiton. He eivät säästäneet henkeään vaan olivat valmiit kuolemaankin” (Ilm 12:11).

Tästä jakeesta on paljon sanottavaa. Ensinnäkin meidän on syytä palauttaa mieleemme, mitä Jeesus Kristus sanoi hieman ennen taivaaseen astumistaan opetuslapsilleen Apt 1:8:ssa: ”Mutta te saatte voiman, kun Pyhä Henki tulee teihin, ja te olette minun todistajani Jerusalemissa, koko Juudeassa ja Samariassa ja maan ääriin saakka.”

Kristityt ovat Kristuksen todistajia. Nyt, kun saamme katsella Jeesuksen antamaa lupausta taivaallisesta viitekehyksestä käsin, huomaamme, kuinka valtava asia lupaukseen kätkeytyy. Kristuksesta todistajana toimiminen vapauttaa tätä maailmaa Paholaisen ikeen alta. Silloin kun opetuslapset lähtivät liikkeelle ja todistivat Kristuksesta, Jumalan valtakunta alkoi voittokulkunsa. Siinä sanomassa eli evankeliumissa meillä on jatkuva turva ja ilo. Evankeliumin voimasta opettaessaan uskonpuhdistaja kirjoitti jotakin, joka on minusta äärimmäisen lohdullista. Hän kertoo Jumalan sanan mahdista suhteessa Paholaiseen seuraavaa: ” Kun sitä näet sekoittamattomana ja puhtaana saarnataan, ahkerasti opitaan ja vakaasti mietitään, sillä on niin suuri voima, ettei perkele voi sitä kestää. Se paljastaa nimittäin hänen valheensa, jolla hän pettää ihmisiä yrittäessään ahdistaa heitä väärään luottamukseen tai väärään uskoon, alakuloisuuteen tai epätoivoon. Sana osoittaa Herran Kristuksen, jonka perkele ristiinnaulitsi, mutta johon hän loukkasi itsensä niin, että Kristus polki hänen päänsä rikki. Siksi perkele pelkää ja pakenee.”

Evankeliumin tuomasta pelastuksesta ja voitosta kirjoittaa puolestaan Paavali Kol 2:13-15:ssa näin: ”Te olitte kuolleita rikkomustenne ja ympärileikkaamattomuutenne vuoksi, mutta Jumala teki teidät eläviksi yhdessä Kristuksen kanssa. Hän antoi meille kaikki rikkomuksemme anteeksi, hän kumosi meitä rasittavan velkakirjan kaikkine määräyksineen ja teki sen mitättömäksi naulitsemalla sen ristiin. Hän riisui aseista vallat ja voimat ja saattoi ne kaikki häpeään, kun hän teki Kristuksesta niiden voittajan.” Paavalin mainitsema ja meitä rasittava velkakirja tarkoittaa kaikkia lain vaatimuksia, joita me emme kykene täyttämään. Nyt tämä meitä rasittanut asia on tehty mitättömäksi.

Tämä tarkoittaa, hyvä ystävä, sitä, että sinun syntisi on pantu Kristuksen päälle. Ne eivät ole siis enää sinun päälläsi, sinä et niitä enää kannaa. Jeesus Kristus on ottanut ne sydäimestäsi, jossa ennen oli kirjoitettu: sinä olet avioliiton rikkoja, murhaaja, varas, valehtelija, pettäjä, ahne, itsekäs ja rakkaudeton olento. Koska siis Kristus on ottanut syntisi päällesi, niin niitä ei ole enää kirjoitettuna sen enempää taivaassa kuin maan päälläkään. Sen sijaan ne kaikki on luettavissa Jumalan Pojan päältä. Katso siis sinne, jos tahdot löytää syntisi, joista Paholainen tahtoo sinua syyttää. Ja kun syntisi ovat siellä, sinä tietenkin olet vapaa. Tie taivaan saleihin on avoin. Tätä tämä valtava Paavalin välittämä totuus tarkoittaa. Eikö siinä olekin ainekset mitä suurimpaan juhlaan!

Kristuksen pelastustyön merkityksen ja suuruuden tajusivat taivaalliset olennot. Siksi mikään ei voinut estää heitä tuomasta riemuun myös julki.

Luterilaisessa jumalanpalveluksessa tämä näkökulma yhteisestä ylistyksestä maanpäällisen seurakunnan ja taivaallisten ylistäjien kanssa tulee esiin ehtoollista vietettäessä, kun pappi kehottaa seurakuntaa nousemaan ylistämään Jumalaa seuraavin sanoin: ”Me kiitämme sinua tästä taivaan lahjasta ja laulamme sinulle ylistystä enkelien ja kaikkien pyhien kanssa.” Tosin itse pidin aikaisemmasta muotoilusta enemmän, jossa todettiin: ”Tästä sanomattomasta lahjasta ja armosta me taivaan joukon ja kaikkien pyhien kanssa kiitämme ja kunnioitamme sinun nimeäsi.”

Jeesus Kristus on kuolemallaan ja ylösnousemuksellaan hankkinut suuresti ylistettävän voiton Paholaisesta ja hänen joukoistaan. Se on erityisen tärkeää siitä syystä, että Jeesuksen voitto on myös häneen uskovien ihmisten voitto. Kun ihminen uskossa turvautuu Herraan Jeesukseen, hän on voittajan seurassa. Siksi voidaan sanoa, niin kuin taivaalliset ylistäjät tekivät, että Kristuksen omatkin ovat voittaneet syyttäjän.

Tässä yhteydessä meidän on syytä muistaa myös se, mitä 1 Joh 3:19-20:ssa sanotaan: ”Siitä me ymmärrämme, että totuus on meissä, ja me voimme hänen edessään rauhoittaa sydämemme, jos se meitä jostakin syyttää. Jumala on meidän sydäntämme suurempi ja tietää kaiken.” Oma sydämemmekin asettuu aika ajoin Paholaisen asiamieheksi ja ryhtyy syyttämään meitä milloin mistäkin. Niitäkin syytöksiä vastaan voimme asettaa Jumalan oman sanan Jeesuksesta Kristuksesta. Voidellulla on todellakin nyt valta. Hänen verensä on tuonut sovituksen kaikista synneistä.

Herraan Jeesukseen uskominen ei kuitenkaan merkitse helppoa elämää. Sanovathan taivaalliset ylistäjätkin, että osa kristityistä oli valmiita kuolemaankin sen tähden, että uskovat Karitsaan eli Kristukseen. Monille niiden seurakuntien jäsenille, joille Ilmestyskirja alun perin osoitettiin, myös kävi niin. Sen jälkeen kristittyjä on surmattu uskonsa tähden aina omaa aikaamme asti. Tilastojen mukaan 1900-luvulla surmattiin kristittyjä uskonsa vuoksi jopa enemmän kuin kaikkina aikaisempina vuosisatoina yhteensä. Siinäkään mielessä Ilmestyskirjan sanat eivät ole lainkaan vanhentuneita.

Voitto ei siis tarkoita edes sitä, että säästyisi tässä elämässä vaikeilta vaiheilta tai marttyyrikuolemalta. Sen sijaan kristityn voitto on sitä, että pidetään loppuun asti kiinni Herrasta Jeesuksesta eli evankeliumista syntien Sovittajasta.

Saatana ei tahdo, että pääset taivaaseen. Siksi hän tekee kaikkensa saadakseen sinut luopumaan Jeesuksesta tai estämään sinua turvautumasta Jeesukseen. Voitto on sitä, että kaikista eksyttäjän juonista, kiusauksista ja lankeemuksista huolimatta pidetään kiinni Herrasta Jeesuksesta.

Juuri se oli Ilmestyskirjan viesti sen alkuperäisille vastaanottajille. Vaikka te olettekin nyt monin tavoin ahtaalla, muistakaa, että Jeesus Kristus hallitsee tätä maailmaa. Vaikka pimeydet joukot käyvätkin kimppuunne ja jopa surmaavat teitä, tietäkää, että ne eivät voi riistää teiltä voittopalkintoanne, jonka Jeesus on luvannut jokaiselle, joka panee turvansa häneen. Siksi tässäkin hetkessä saamme iloita Herran Jeesuksen valmistamasta anteeksiannosta, joka koskee niin sinua kuin minuakin.